

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

V písmech je lidské tělo často uváděno jako chrám Boží. Ano, je to docela neobvyklé privilegium pro jakoukoli duši, dosáhnout tohoto posvátného příbytku, těchto Božských domů, je to opravdu požehnání být znovuzrozen jako lidská bytost. Při několika příležitostech Nejvyšší Mistryně Ching Hai mluvila o vzácnosti tohoto jevu. Být reinkarnován do lidského světa je těžké. Musíte mít dost lidských kvalit. Musíte mít spříznění s rodiči a se společností, s lidmi okolo, se kterými jste se narodili. Velmi obtížné. Potřebujete nějaké zásluhy, abyste byli lidskou bytostí. Museli jste udělat v minulosti něco dobrého, abyste se mohli narodit jako člověk. Jako živý chrám Boží je lidské tělo plně vybaveno podivuhodnými zázraky, které mohou být probuzeny u těch, kteří jsou duchovně uvědomělí a mají úplnou víru

ve Stvořitele všeho života. Inedia, latinský výraz pro „hladovění“ je lidská schopnost žít bez jídla. Od nepaměti vždycky existovali jednotlivci, kteří dokázali přežívat z prány, nebo z životadárné životní síly. Díky požehnání Prozřetelnosti, inediáté, lidé, kteří provozují životní styl bez jídla, mohou čerpat na svou výživu energii z přírody: Žijú z čchi, zo zeme alebo z lesa, zo slnka a vzduchu. Využívajú toto všetko. Alebo žijú z lásky. Len z viery. Tito jednotlivci jsou známí jako breathariáni (pranariáni nebo inediáté), solariáni nebo wateriáni, a pocházejí ze všech oblastí života, z různých kultur a všech koutů světa. Vskutku možnosti a zázraky v tomto životě, které nám náš laskavý Stvořitel určil jsou nekonečné, jen se potřebujeme uvnitř spojit, abychom poznali přetékající velikost jako Boží děti. Nejvyšší Mistryně Ching Hai nám láskyplně doporučila týdenní seriály na Supreme Master Television, které nám představují tyto osoby z minulosti a současnosti, kteří si vybrali žít na Zemi bez jídla. Možná vás budou jejich

duchovní příběhy fascinovat, možná se vaše srdce otevrou a vaše obzory rozšíří.

Pozýváme vás sledovat s nami závěrečnou epizodu 4-dielneho programu „Život bez jídla: Oleg Maslov, ruský umělec a učitel vědomého dýchání“, v relácii Medzi Majstrom a žiakmi.

V našich předchozích dílech nám Oleg řekl o svých zkušenostech v průběhu 21denního přechodného procesu a při následování tekuté stravy po dalších navazujících několik měsíců. Jak plynul čas a Olegovo tělo se více a více očišťovalo, povšimnul si fascinující změny. Začaly ke mně být přitahovány jiné situace, aktivnější a noví lidé ke mně byli přitahováni, Jak tomu nyní rozumím, byla to zvýšená vitalita, co přitahovalo tuto odezvu. Vše se přitahovalo samo od sebe. Jak bych řekl, když se sami stanete místem síly, není třeba kamkoliv chodit. Pak jsou totiž lidé přitahováni k tomuto místu síly. Oleg byl nesmírně šťastný ze svého nového životního stylu a byl rozhodnut

zůstat na tekuté stravě.
Avšak,
z mnoha důvodů
Oleg postupně zjišťoval,
že jeho rozhodnutí
začalo slábnout.
Především mu začala
chybět chuť jídla.
Vzpomíná na událost,
kdy někteří jeho hosté
připravovali čaj masala.
Opravdu jsem se k nim
chtěl přidat. Byl jsem si
vědom, že ten čaj je velmi
sytý a hustý, ale zároveň
voněl tak dobře,
tak aromaticky.
Byl jsem zvědavý,
protože jsem jej nikdy
nezkusil. Přemýšlel jsem:
„Ani nechci jíst
a skutečně
nechci pít,
ale chci tu chuť.
Já vlastně chci pokračovat
v nejezení.
Ale pokud teď vypiji ten čaj
a budu jíst, přestanu být
bez jídla.“
Takže jsem měl takovou
morální duševní reflexi:
„Takže co dělat?
A opravdu jej chci zkusit!“
A pak jsem to vzdal
a rozhodnul se jej zkusit.
I když jsem
neměl chuť na jídlo,
ale měl jsem touhu po chuti,
takže jsem vypil ten čaj
a chutnal mi.
Po této první příležitosti
Oleg zjistil,
že jeho rozhodnutí
se ještě více oslabilo,
a začal jíst také
ostatní věci.
Nejdřív čaj,
pak připravoval polévky.
Přemýšlel jsem:
„Už jsem vypil čaj,

takže bych mohl
také zkusit tuhle polévku.“
Požádal jsem je,
aby mi nalili pouze
tekutou část polévky.
Takže jsem si
dovolil jíst
tekutou část polévek
kdykoliv jsem měl příležitost.
Kdykoliv jsem jedl
kvůli připoutanosti,
litoval jsem toho, byl jsem
frustrovaný, protože jsem
nezůstal věrný sobě a tomu
stavu. Ale opět,
s tou připoutaností
jsem nemohl
odolat tlaku.
Chtěl jsem něco slanejšího
a koupil jsem si chipsy.
Věděl jsem, že v nich
není nic prospěšného;
to bylo jasné.
Můj kamarád,
který je vegetarián,
mi řekl: „Proč si
kupuješ chipsy?
Právě jsi prošel
očišťujícím procesem
a teď jíš chipsy!“
Jako první jsem si uvědomil,
že jídlo pro mě bylo
„narkotikum“.
Jídlo je „narkotikum“,
podobné ostatním,
ale jemnější,
více návykové.
A mé emocionální tělo,
řekl bych
má závislost na jídle,
jak tomu nyní rozumím,
se začala projevat silněji.
Dovolil jsem si
jíst více.
Pak jsem tomu přikládal
ještě menší váhu.
Jídlo je jako narkotikum.
Působí na vás pomalu.
Plíží se to polehounku.
Po čase

jsem měl chuť
na něco jiného.
Když jsem navštěvoval
své příbuzné,
obzvláště má matka
se na mě dívala
pohledem,
jako bych umíral,
přestože jsem se
cítil dobře.
Říkal jsem jí něco,
co nemělo
nic společného s jídlem,
ale ona se na mě
pořád tak dívala,
často mi podávala
talíř s jídlem:
„Jez! Také jsme ti
dali nějaké jídlo do tašky.“
Stávalo se to pokaždé,
nehledě na to,
koho jsem navštěvoval.
Mým záměrem bylo
se jen socializovat,
cítit srdečnost
bez nátlaku,
ale pokaždé přišli
s tímhle tématem,
říkali, jaké mají obavy,
zatímco se mě snažili krmit
a oponovali tomu,
co jsem dělal.
Ale po velkém jídle
jsem měl silný pocit
ospalosti, pomalosti,
prudké snížení
mé úrovně energie,
jako bych „srážel“ sebe,
abych je uspokojil.
Ačkoliv se vrátil
k jídlu, Oleg pozoroval,
že zde byla
charakteristická změna
v jeho vnímání
masa.
Po jakémkoliv očišťení
je maso tak nepříjemné,
tak nepříjemné.
A pro mě ryby páchnou
jako něco shnilého;

páchnou jako smrt.
Jak ubíhaly měsíce
a on pokračoval v jedení,
Oleg zaznamenal posun
ve svém nitru.
Po nějakém čase
vás tento stav
jasu opustí,
bude zastíněn.
Pak jsem si uvědomil,
že je něco špatně,
už nejsem sám sebou,
protože když je někdo
v čistém stavu bez jídla
nebo s trochou jídla,
je to stav jasu.
V tu samou dobu
mé tělo reagovalo
na ty chemikálie.
Dostal jsem
nějaký druh koliky.
Bylo zjevné, že to
narušovalo mé tělo.
Nakonec se Oleg chtěl
opět posunout k pránickému
způsobu života.
Uvědomil si, že jeho
dočasný návrat k jídlu
byl zkrátka etapou
na jeho cestě.
A v podstatě je tu také
ta připoutanost k chuti,
závislost na „narkotiku“.
Protože toto „narkotikum“
bylo stále ještě v mém těle,
nebylo zcela
vyčištěno.
Nyní chápu, že je to
normální stadium.
Takže všechny problémy
byly spojeny s mojí
emocionální připoutaností,
možná strachem
nebo závislostí, protože
v tu samou dobu byl
můj vnitřní stav udržován,
a hluboko uvnitř jsem věděl,
že mohu žít bez jídla
a již jsem neměl
žádnou koncepci o tom,

že jídlo je nezbytné.
Bylo to krok za krokem,
když jsem začal přidávat
více syrových potravin.
Dělal jsem saláty,
pak jsem je dělal méně často.
Nakonec
jsem jedl pouze citrusy
a dělal jsem z nich šťávu:
pomeranče, grepy.
Uvědomil jsem si,
že ačkoliv jsem nikdy
neměl v úmyslu žít
bez vody, občas
jsem se bez ní
spontánně obešel jeden den,
dva dny, nebo tři dny.
Prostě jsem to tak cítil.
Tento týden, například
včera, jsem měl pouze
vodu s citronem
a nic jiného.
Toto byl týden
kadash,
nebyla potřeba jíst či pít,
tak jsem nejedl ani nepil.
Takže nyní rozumím,
že procházím
tímto cyklem.
Vstupuji do cyklu
nejedení.
Pro mě je
nejdůležitější věcí
v tomto procesu naslouchat,
věřit a následovat sebe sama,
svoji intuici, nehledě na to,
co říkají druzí.
Breathariánství je cestou
ke spojení se
se zdrojem životní síly,
která není spojena
s místem,
ale je již uvnitř nás.
Takto to vnímám.
To není ani o
živení se pránou.
Je to něco zevnitř.
Když jste svým
vnitřním skutečným Já,
tak to aktivuje něco

a to začne fungovat.
Duchovní stránka toho
je velmi důležitá,
důvěra v sebe,
následování pravého Já,
naslouchání intuici,
bytí v míru.
To je přání pro mě
a pro ty,
kteří poslouchali.
Pro mě je tento proces
druhem dechu života,
který mě volal
a já mu odpovídám.
Mou prací je mu naslouchat
a následovat.
Nesnažím se říct, že jsem
100% breatharián,
ale vím, že jsem veden
na tuto cestu.
A nehledě na to,
co kdokoliv říká,
zkrátka následuji
tento proces.
Olegu Maslove,
jsme vám vděční
za to, že jste se
podělil o své osobní
zkušenosti na své cestě
k žití na práně.
Kéž jste nesmírně
obdařen, při svém
následování své pravé cesty,
nebeským požehnáním.